

Marta Pessarrodona.

DOMÈNEC UMBERT

MARTA PESSARRODONA COORDINA LES JORNADES PER A LA DIFUSIÓ INTERNACIONAL DE LA CULTURA CATALANA

El nord i el sud dialoguen

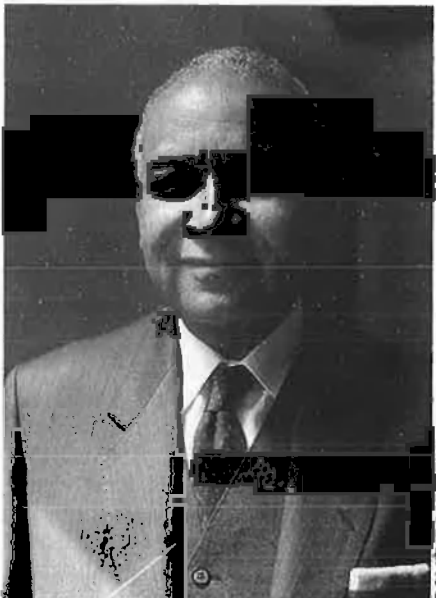
Marta Pessarrodona ha fet una pausa en la seva carrera poètica, assagística i editorial per coordinar les jornades internacionals sobre el tema de «La diversitat cultural en el diàleg nord-sud» que ha tingut lloc del 3 al 6 de maig al Palau Marc de Barcelona, seu del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Personalitats de tot el món van establir el diàleg proposat amb la personalitat catalana com a amfitrió.

Andreu Sotorra

Roger Garaudy, filòsof francès.

DOMÈNEC UMBERT

Amadou Mahtar M'Bow, delegat de la UNESCO.

DOMÈNEC UMBERT

Aquesta delimitació entre nord i sud...?

—No, de fet no és cap delimitació. En certa manera ens hem de remetre als orígens. La nostra comissió internacional va plantejar l'any passat fer una primera trobada que va tractar sobre la interrelació entre art i cultura. Aleshores vam creure que no podíem convocar gent de tot el món per explicar-los la nostra història. No era tan oportú com fer-ho al revés. Rebrent gent, que ens expliquin coses. I aprendre. Ens convé molt aprendre. I aquest és l'objectiu bàsic.

—*¿Serveix de plataforma per al país una organització d'aquest abast?*

—Per descomptat. Sobretot ho demostrem. Demostrem que, a més de ser un país petit, som capaços de ser una plataforma internacional d'un tema que tant podries debatre aquí com a Yale, Heidelberg o Oxford.

—*Però aquestes trobades s'han eixamplat amb tour turístic inclòs...*

—Sí, hi ha hagut una sortida a Sant Pere de Rodes i una visita al Museu Dalí, de Figueres. Tot i la sortida limitada és per no centrar-ho tot exclusivament a Barcelona. Però no hem d'oblidar que pensem en Berlín, en Londres, en París, en Nova York com a circuits de cultura, Barcelona també ho pot ser.

—*¿I aquest aprenem com es tradueix en una divulgació més massiva al marge dels que han assistit a les trobades?*

—És clar, amb l'addició de les ponències, amb l'enregistrament d'uns vídeos i amb la difusió d'aquest material. És una divulgació que s'escamparà o que, per exemple, pot utilitzar tant la premsa com els altres mitjans de comunicació, la televisió, posem per cas.

—*¿És la Generalitat qui ha de fer aquestes organitzacions o hauríem de comptar amb una organització més complexa, més d'entitats o de participació civil, per exemple?*

—És una cosa més de les que fa i ha de fer la Generalitat.

—*¿No ho acabarà fent tot la màxima Institució, així?*

—No. Hi ha qui diu que tot ho fan les Caixes. És important que tothom faci coses. La Generalitat, l'Ajuntament, tothom... i les Caixes, ¡és clar!

—*¿És difícil complementar l'activitat diària amb una administració o coordinació d'aquesta mena?*

—És un cert sacrifici, sí. Però no em puc queixar. No em vull queixar perquè ja he dit que, a més, aprenc. Aprenc a través d'aquests contactes. D'experiències com descobrir com es mouen a vegades altes personalitats que actuen segons els seus costums i la seva cultura. I això enriqueix.

—*¿S'ha esperat alguna conclusió d'aquest diàleg entre gent de procedència tan diversa com Senegal, Iraq o de Tunísia i gent d'Hongria, Argentina o Estats Units?*

—No hem pretès cap conclusió perquè de fet no hi ha cap intenció de dirigisme. Es tracta que es compleixi amb el diàleg. Que es digui el que es pensa sobre cada tema proposat. I que els qui hi participen en treguin també les seves conclusions.

—*¿No s'ha produït, doncs, la polèmica, tan habitual aquí?*

—Bé, polèmica moderada. El públic ha participat. Complementa segons quines explicacions. Matisa. Això, en tot cas, és el que pot dir-se que és polèmica. Tampoc pretenem provocar-la.

—*¿I les personalitats invitades han marxat amb la consciència tan típica d'haver estat a Espanya o bé a Catalunya?*

—Per començar, les dues llengües oficials són el català i l'anglès. Realment, si després d'aquests quatre dies hi ha confusió és que no s'ha entès. Perquè la difusió que hem fet de llibres i revistes, amb la premsa diària, on s'ha vist que n'hi ha dos en català, ha estat una mostra evident. És a dir, també hem visitat La Pedrera, s'ha vist la

DOMÈNEC UMBERT

Un bon nombre d'intel·lectuals participaren en aquests diàlegs entre el nord i el sud.

ciutat, s'ha relacionat Gaudí, o Miró amb tot el bagatge internacional, cosa que de segur ajuda a emportar-se una idea molt clara del lloc on han estat.

—¿La cultura continua sent un dels pocs llenguatges que tenim per entrar en el concert internacional, doncs?

—Sí. Diria que un dels únics.

—S'hi treballa tot l'any, en la seva organització...

—Sí. Hi ha unes reunions permanents dels membres de la comissió internacional i es farà balanç i es parlarà del tema de l'any següent.

—¿No n'hi ha cap indicatiu?

—Encara no. Moltes vegades això pot sortir de temes de converses que s'han fet enguany.

—La Comissió Internacional de Difusió de la Cultura Catalana està formada per una àmplia diversitat de personalitats catalanes. ¿No hi ha tria ni direcció política, doncs?

—No, d'entrada en formen part tots els instituts de cultura estrangera ubicats a Barcelona, personalitats com Federico Correa, arquitecte; Fabià Estapé, economista; Ràfols Casamada, pintor; Ricard Salvat, director de teatre, o Santiago Dexeus, metge. I ara hi entrarà també l'escriptora Montserrat Roig.

—¿Ja se sap què ha costat el diàleg?

—Jo no ho sé encara perquè no forma part de la meua gestió. Però sé que es mira molt i s'estudien les despeses més indispensables.

—¿Aniríem massa lluny si ho calculem tot sobre uns trenta milions?

—Sí, massa lluny. Seria massa llarg. Em sembla que les jornades de l'any passat van costar deu milions. El presupost de l'any passat, sí que el sé. □

—Sempre queda el gran dubte en debats d'aquesta mena. És a dir el trencament que hi ha del diàleg entre una elit i les dificultats d'arribada a un altre nivell de població...

—Mira, jo, com que sóc poeta i per tant sóc elitista d'entrada, per desgràcia, que si no en fos em guanyaria més la vida, no em fa por això. Arriba un moment que aquest nivell més d'elit acaba arribant a la població que no hi participa tan directament. De moltes maneres. Amb conseqüències de les conclusions. O amb el ressò a la premsa. És com si plantegéssim què és més eficaç o divulgatiu, la premsa escrita, la ràdio o la televisió. Tots els mitjans són imprescindibles.

—Es podria parlar d'una assignatura pendent de la cultura. Entrar en el món del consum com Michael Jackson, la Coca-Cola o el Corte Inglés és el gran repte de la massa protagonista i creadora del consum cultural...

—Sí, potser sí. El que passa és que jo penso que només mirant la història, hi ha sempre un punt més àlgid, l'iceberg i la piràmide que va baixant. És inevitable.

Mentrestant, de cap a cap d'aquesta piràmide, noms com Amadou Mahtar M'Bow, Joan Amado, Walter Biemel, J. Luis Aranguren, Josep M. Castellet, Oriol Bohigas, Andreu Alfaro, Maurizio Scaparro, Santiago Dexeus, Mohammed Aziza, Azzedini Madani, Joao Cabral de Melo Neto, Klaus Meyer o Victor Sa Machado entre altres, escriptors, dramaturgs, filòsofs, metges o pintors, van dialogar. El nord i el sud poden acabar deixant de ser dos pols oposats. □

CENTRE CULTURAL D'ALCOI

—Jazz—

JORGE PARDO

QUINTET

Dia 18

* * *

—Violí i Arpa—

JACEK & DANUTA

NIWELT

Dia 22

* * *

—Teatre—

ATALAYA:

«La rebelión de los objetos»

Dia 23